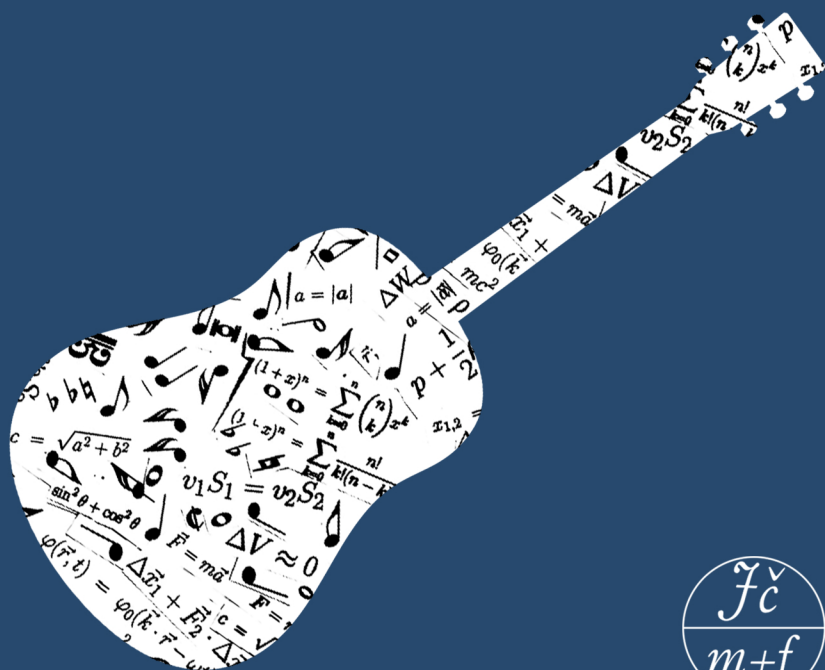

JAN OBDRŽÁLEK

PÍSNĚ LIDU FYZIKÁLNÍHO

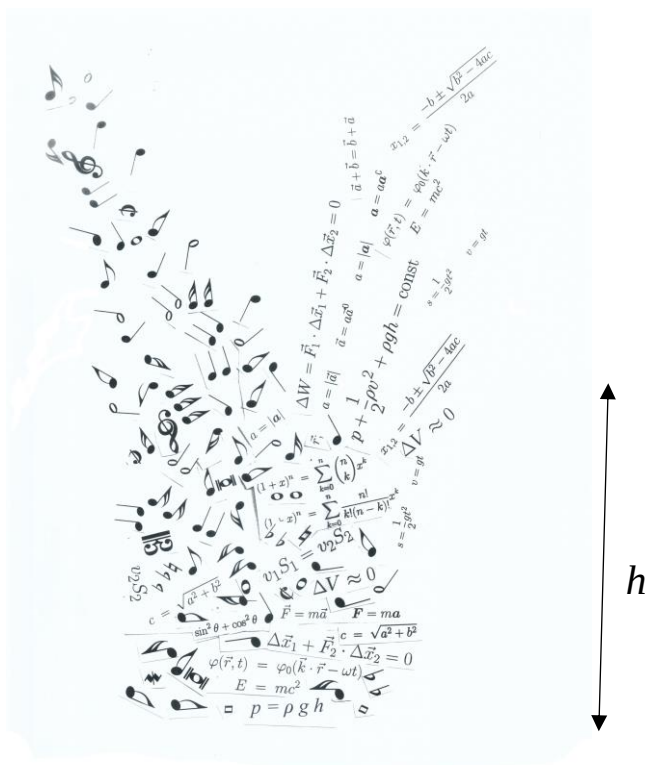

Jednota českých matematiků a fyziků
Značka kvality již od roku 1862

Jednota českých matematiků a fyziků

Značka kvality již od roku 1862

Písně lidu fyzikálního

Jan Obdržálek

Písňe lidu fyzikálního

Abeceční rejstřík písní

- 10 Ach, není tu, není
- 6 Balistická střela
- 15 Červená, žlutá, zelená, fiala
- 14 Čočková rovnice
- 2 Ej, základní jednotky
- 11 Já mám ráda vektory
- 4 Já znám fyzikální veličiny (SŠ)
- 3 Já znám fyzikální veličiny (ZŠ)
- 19 Jedu takhle po poli (Relativita)
- 1 Když jsem já začal chodit do primy
- 5 Když máš rychlost stále velikosti
- 22 Mně se líbí vždycky (VŠ)
- 9 Ó, vy páky jednozvrtné
- 7 Odprýskává z činžáku omítka
- 20 Pletla sílu Lorentzovu
- 25 Po polokouli nahoru (VŠ)
- 18 Pod dubem za dubem
- 23 Potenciál (VŠ)
- 19 Relativita (Jedu takhle po poli)
- 12 Řekni, kolik vody tak
- 24 S protilehlou sinus
- 21 Se točí, se točí, se točí
- 16 Světlo má ve vakuu
- 8 Ta naše klasická síla
- 17 Tak to chodí na tý zemi
- 13 Teče voda proti vodě

h

Výklad spodní rovnice této koláže, $p = \rho gh$, podle jedné cool 'náciky:

„To je teda hustý (ρ): když jsem docela na dně (h) z těch vzorečků a muziky kolem, tak mě to tíží (g) a tlačí (p), a je mi už fuk, kolik toho vlastně je (V).“

Jiný výklad viz píseň č. 12.

Předmluva

Ono to asi začalo už na JSS (tehdejší jedenáctiletá střední škola, nyní „gympl“), kdy jsem si různé poučky rýmoval pro lepší zapamatování. Nakonec i později se mi hodilo vědět, že „*tato křivka, hyperbola, vyniká nad ostatní, neb má rozdíl průvodičů v každém bodě konstantní*“, a taky „*aby měly asymptoty vůči osám správný sklon, plus minus bé iks se musí rovnat á krát ypsilon*“. U nás doma, na rodném Matfyzu (rozměj MFF UK) je sice matematika pro nás fyziky ze všeho nejvíc společný jazyk, kterým se dají věci říct stručně, jasně a srozumitelně, a jde tam vždycky spíš o nalezení a pochopení nějakých společných struktur než o „pamatováka“, ale tu a tam přišel i takový trik pro zapamatování vhod. Později jsem si coby učitel k Matfyzu přibral gymnázium, a to nejprve Wilhelma Piecka, pak Korunní, Zborovskou a nakonec Christiana Dopplera¹. Učil jsem tam přes deset roků fyziku a jeden rok i hudební výchovu. A tak mne napadlo...

U nápěvů jsem se řídil radou jednoho úspěšného kabaretiéra. Ten kdysi mému otci prozradil, že k úspěchu písničky vždycky pomůže, když je trošičku „kradená“: lidi ji mají raději, protože je jim jaksi povědomá, a taky se nemusejí moc nového učit. Vzal jsem to z gruntu: verše jsem tepal na písně národní či staré řemeslnické², a když už jsem psal melodie vlastní, hleděl jsem, aby byly zpěvákům trochu povědomé, byť třeba jenom svou rytmičkou strukturou. (Asi to tu a tam sami vycítíte.)

¹ Ne že bych byl tak přelétavý. Bylo to jako s legendárním Mukačevem v mnoha státech: gymnázium bylo stále stejné, jen vystříдалo 4 názvy a 2 adresy.

² I Vlasta Burian použil pro svou Píseň blázna (Na Staroměstském rynku hobloval krejčí kamna) nápěv posměšné řemeslnické písně „Kováři umazaný čekají na neděli“ (já ji použil pro č. 16 s volnými rýmy téhož stylu).